

1. čtení: 1J 4, 7-21**3. čtení (poslání): 1J 5, 1-4****2. čtení (základ kázání): J 1, 14. 16-18***A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.**Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.**Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžiše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl; jednorozený Syn, který je v náruči Otcově, nám o něm řekl.*

Boha nikdo nikdy neviděl, a přeci se s ním můžeme potkávat. Slyšeli jsme to jak z prvního listu Janova, tak i z Janova evangelia, z jeho začátku. Bůh sám, Stvořitel vesmíru a všech jeho těles a energií, i života v něm, vstoupil mezi lidi, jako jeden z nás. To samozřejmě znamená, že odložil svou božskou moc. Jinak bychom se nemohli setkat. Naše lidské smysly nemohou vnímat Boha, na to nejsou uzpůsobené, takže na to nestačí. Proto se on přizpůsobil nám a našim možnostem. Mluvil k praotcům a prorokům, ale pak přišel osobně. Chtěl se s námi setkat jako jeden z nás. Nám blízký a srozumitelný.

To Slovo, které se stalo tělem, se píše s velkým „S“ na začátku. Není to obyčejné slovo, kterých vyslovíme za den hodně a ještě víc jich slyšíme. Tehdy tím mysleli Slovo, kterým byl stvořen svět. Také Boží moudrost a moc. Kdo by tohle Slovo znal, věděl by, co je v životě nejdůležitější, znal by jeho smysl, mohl by vykládat tajemství, která jiní lidé neznají. A tohle Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Když mezi námi a v lidském těle, jako každý člověk, tak i v jeho slabosti, zranitelnosti, bezmoci. Se smutkem i s bolestí. Nebylo to riskantní, vydat tak vzácný poklad tak nezajištěný, nechráněný? Ano, ale jinak bychom se s ním nikdy nesetkali.

Bůh nás miluje a chce se k nám přiblížit. My se k němu dostat nemůžeme, to nedokážeme, na to jsme příliš malí a slabí. Také často neochotní. Tak tedy přišel on k nám. Takový, jako jsme my, až na to, že neudělal nic zlého. Naopak přišel, aby nás toho našeho zlého zbavil. Třeba tak, že to ponese za nás, i když nevině.

Jinak se nám lidem ve všem podobal a také tak trpěl, když byl zrazen, zatčen, odsouzen k smrti a krutě popraven. Zemřel tak, jako na jeho místě každý jiný člověk. A přece byl Božím Slovem, tím, kdo vnesl mezi lidi srozumitelně a láskyplně Boží vůli – a to je láska.

Syn Boží – Ježíš, přišel plný milosti a pravdy, a z té jeho plnosti jsme obdarováni jednou milostí za druhou. Projevy Boží lásky, jeho dobré dary – hlavně to, že můžeme mít rádi jiné lidi a oni mají rádi nás. Tak to má být, protože Boha nevidíme, ale druzí lidé jsou kolem nás. Nejdřív ti nejbližší, pak vzdálenější a nakonec můžeme hledat lásku i k těm nejuzdálenějším.

Nemusí to být proto, že se nám na nich něco líbí (opak může být pravdou), ale proto, že nejdřív Bůh miloval nás. Láska mezi lidmi je odleskem té jeho lásky k nám a jeho velkým darem, možností jednat v jeho moci. Tak odpovídáme na Boží lásku – dáme ji dál. K druhým lidem.

Jsou ale různé podoby lásky. Někdo miluje pro sebe. Tak jako dítě má rádo svou oblíbenou hračku, tak má takový člověk rád druhé lidi, své nejbližší a třeba i jiné. Chce je mít takové, jak se mu líbí, chce je mít pro své potěšení, ale ne pro ně samé a jejich štěstí. Taková sebeláska působí těm druhým bolest.

Toužit po někom, to jistě možné a dobré je, pokud ovšem oba dávají tak, jak přijímají – pak se láska dáváním množí a sílí, že to až překoná všechna očekávání.

Milovat druhé pro ně samé, to je zase jiná láska. Nestát jim v cestě; je-li to možné, tak jim porozumět, pochopit jejich pohled, jednat s ohledem. Ctít druhé jako sobě rovné. Takoví lidé dovedou milovat i když se třeba ve všem neshodnou. Takovou lásku můžeme poznat v rodině nebo mezi dobrými přáteli. To je láska na dlouhou trať.

Ale Syn Boží se vydal jako oběť za druhé. S takovou láskou nelze čekat od druhých pochopení, natož pak opětování. Vždyť většina lidí pod křížem si vůbec neuvědomovala, co se vlastně děje. Posměšně volali na Ježíše, aby sestoupil s kříže, ale ve skutečnosti tam měli být oni sami, a my s nimi.

Jak na tuhle lásku odpovědět? Podstoupit podobnou oběť za mnohé je nesmysl, Kristova oběť platí jednou provždy. Dává nám návod Jan ve svém listě: Kdo chce milovat Boha, ať začne s láskou u lidí. On v tom vlastně není takový rozdíl. Láska k druhým lidem je projevem lásky k Bohu. Jinak to ani nejde.

Máme se tedy pro lidstvo obětovat? Ne – není ani jak. Stačí se dívat kolem sebe a všimnout si, co druhé trápí, co by jim mohlo pomoci. Nepočítané množství nepatrných maličkostí, které ani nestojí za řeč, mohou proměnit společenství; mohou povzbudit, obnovit naději, dát radost. To stojí za to, láska je skutečně dáváním množena, začíná od maličkostí, jimi žije, a najednou doroste, třeba i do nečekaných rozměrů a síly.

Pane, děkujeme za tvou lásku k nám, prosíme, pomoz nám milovat druhé jak to potřebují. Prosíme, dej nám být v lásce spolu i když teď si nejsme blízko osobně.

Amen